

Sygn. akt II Ca 511/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Violetta Osińska
Sędziowie:	SO Małgorzata Grzesik (spr.) SO Tomasz Szaj
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 grudnia 2014 roku w S.

sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej (...)

przeciwko A. Ż. i J. Ż.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę od wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. akt I C 342/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki Wspólnoty Mieszkaniowej (...) na rzecz pozwanych A. Ż. i J. Ż. solidarnie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 511/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim oddalił powództwo Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przeciwko A. Ż. i J. Ż. o zapłatę (punkt I.) oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej A. Ż. kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz na rzecz pozwanego J. Ż. kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II.)

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Na podstawie umowy sprzedaży z dnia 13 lipca 1994 r. zawartej w formie aktu notarialnego zapisanego w Rep. A nr (...) A. Ż. i J. Ż. nabyli na zasadzie małżeńskiej wspólności majątkowej prawo własności lokalu mieszkalnego położonego w (...), dla którego Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim VI Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w P. prowadzi księgę wieczystą nr (...) wraz z udziałem w wysokości (...) w nieruchomości wspólnej, którą stanowią grunt i części

budynku i urządzeń, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli lokali. Daty dokładnie nieustalonej najpóźniej w dniu 13 lipca 1994 r. za zgodą ówczesnego administratora budynku w (...) - Dyrektora (...) w K. A. Ż. i J. Ż. dokonali modernizacji swojego lokalu mieszkalnego w ten sposób, że odłączyli się od wspólnej sieci centralnego ogrzewania i od tego czasu we własnym zakresie zaopatrują swój lokal w energię cieplną i ciepłą wodę. W piśmie z dnia 12 lipca 1994 r., złożonym w Przedsiębiorstwie Handlu i (...) w K. w dniu 13 lipca 1994 r., A. Ż. zwróciła się do Dyrektora (...) w K. o nie naliczanie należności za dostawę ciepłej wody i energii cieplnej. W dniu 24 lipca 2002 r. właściciele lokali mieszkalnych położonych w nieruchomościach budynkowych (...) w Siemczynie podjęli uchwałę nr (...) r. w sprawie wyboru zarządu wspólnoty mieszkaniowej, do którego wybrali: E. K., B. O., E. M. i M. G. upoważniając następnie zarząd do podpisania w imieniu wspólnoty umowy o administrowanie nieruchomością ze Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w K.. W dniu 24 lipca 2002 r. właściciele lokali w nieruchomościach budynkowych nr (...) w Siemczynie podjęli uchwałę nr (...), mocą której zobowiązali zarząd do naliczania pełnego wymiaru opłat za centralne ogrzewanie dla osób, które nie posiadają uchwały wspólnoty zezwalającej na odłączenie się od instalacji centralnego ogrzewania. Na mocy tej samej uchwały właściciele lokali w nieruchomościach budynkowych nr (...) w Siemczynie zdecydowali, że właściciele lokali posiadający uchwałę oraz właściciele lokali odłączonych od instalacji centralnego ogrzewania przed dniem 24 lipca 2002 r. ponoszą 20% pełnej odpłatności za centralne ogrzewanie. Na podstawie umowy z dnia 27 września 2002 r., która nie ma formy aktu notarialnego ani nie została zawarta przed notariuszem, zarządzanie budynkami wchodzącymi w skład Wspólnoty Mieszkaniowej (...) powierzono Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K..

Sąd I instancji ustalił wysokość i sposób zarachowania wpłat pozwanych od stycznia 2009 r. do stycznia 2014 r. tytułem opłat za eksploatację lokalu mieszkalnego położonego w (...) i zaliczki na poczet kosztów zarządu, w tym jaka kwota przypadła tytułem opłaty za centralne ogrzewanie i tytułem opłaty za odprowadzenie ścieków. Ustaleń tych dokonał na podstawie historii rachunku bankowego i rozliczeń, a także analizy konta.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd mając na uwadze art. 6, art. 3 ust. 1-4, art. 13 ust. 1, art. 14 ustawy z dnia 24 lipca 1994 r., wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 grudnia 2012 r. wydany w sprawie o sygn. akt I ACa 970/12 i opublikowany w LEX nr 1312022, uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2006 r. podjętej w sprawie o sygn. akt II CZP 28/06 i z dnia 28 sierpnia 1997 r. podjętej w sprawie o sygn. akt III CZP 36/97 wskazał, że istniejąca w budynku (...) instalacja centralnego ogrzewania spełnia kryteria urządzenia nie służącego do wyłącznego użytku właścicieli lokali, a co za tym idzie, że ci ostatni zobligowani są do ponoszenia kosztów jej utrzymania w udziale odpowiadającym stosunkowi powierzchni użytkowej każdego poszczególnego lokalu wraz z powierzchnią pomieszczeń przynależnych do łącznej powierzchni użytkowej wszystkich lokali wraz z pomieszczeniami do nich przynależnymi. Zdaniem Sądu I instancji powyższe implikuje z kolei wniosek, że A. Ż. i J. Ż., jako właściciele lokalu mieszkalnego położonego w (...) powinni uczestniczyć przynajmniej w kosztach związanych z utrzymaniem istniejącej w budynku (...) instalacji centralnego ogrzewania i to niezależnie od tego, czy do lokalu będącego ich własnością przenika jakiegokolwiek ciepło emitowane przez tę instalację. Obowiązek pozwanych ma bowiem charakter normatywny i wynika z łączącego pozwanych z właścicielami innych lokali stosunku współwłasności przymusowej odnośnie części wspólnych i wspólnych urządzeń, a nie z faktu pobierania lub niepobierania energii cieplnej, jakkolwiek w ocenie Sądu Rejonowego okoliczność ta okazała się niewystarczająca dla uwzględnienia powództwa. Sąd pomijając kwestię prawnej skuteczności, a nawet samego faktu uzyskania przez pozwanych zgody poprzedniego administratora budynku na odłączenie ich lokalu od sieci centralnego ogrzewania, uznał za słuszny zarzut pozwanych o niewykazaniu przez powódkę wysokości dochodzonego roszczenia. Sąd stwierdził, iż znaczącym jest przeto, że na tę okoliczność powodowa wspólnota przedłożyła jedynie dokument zawierający zbiorcze zestawienie należności przypadających na lokal mieszkalny pozwanych i wpłat dokonanych na ich poczet za okres od stycznia 2009 r. do stycznia 2014 r. Zdaniem Sądu nie ulega przy tym wątpliwości, że powyższy dokument posiada co najwyżej walory dokumentu prywatnego stanowiącego jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła zawarte w nim oświadczenie. Sąd zaznaczył, iż nie bez znaczenia dla oceny wartości dowodowej tego dokumentu jest też fakt, że został on w całości zakwestionowany przez pozwanych, a powódka nie wykazała nawet, aby osoba, która go wystawiła i podpisała była w ogóle do tego uprawniona. W kontekście tej ostatniej okoliczności Sąd zwrócił uwagę na treść art. 18 ustawy i wskazał, że z zeznań S. R. pełniącego funkcję Prezesa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K. wynika, że Spółdzielnia sprawuje zarząd Wspólnotą Mieszkaniową (...) na podstawie umowy z dnia 27

września 2002 r. zawartej w zwykłej formie pisemnej nie sporządzonej przed notariuszem, co budzi uzasadnione wątpliwości co do formalnej i merytorycznej poprawności dokumentu zatytułowanego „Zestawienie kont 2009-2014 A. Ż.” podpisanego przez Prezesa S. R. i dokumentu zatytułowanego „Zestawienie kont A. Ż.” podpisanego przez Prezesa S. R. i Główną Księgową S. O. i tym samym wpływa na obniżenie ich wartości dowodowej. W świetle zarzutu pozwanych co do niewykazania wysokości dochodzonego roszczenia w ocenie Sądu znaczenia nabiera także fakt nieprzedstawienia przez powódkę sposobu wyliczenia obciążających pozwanych kwot wskazanych w obu wymienionych wyżej dokumentach. Sąd zaznaczył, iż co prawda podczas przesłuchania w dniu 10 lutego 2014 r. S. R. opisał mechanizm obliczania należności za dostawę energii cieplnej z tym, że bez dokumentów źródłowych i wiedzy specjalnej Sąd, podobnie jak i pozwani, nie są w stanie ocenić prawidłowości tych wyliczeń. Sąd zaznaczył, iż istotnym jest bowiem, że powódka nie przedłożyła dokumentów, z których wynikałoby jak kształtowała się wysokość opłat za energię ciepłą dostarczoną do bloku (...) za poszczególne lata objęte żądaniem pozwu i jaka część tych opłat przypadła na pozwanych z uwzględnieniem wielkości ich udziału w nieruchomości wspólnej stanowiącej grunt i urządzenia nie służące do wyłącznego użytku właścicieli lokali. Sąd stwierdził, że należałoby również oczekiwać od powódki złożenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości lub rachunkowości celem ustalenia prawidłowości dokonanych przez nią wyliczeń, a zaniedbując inicjatywy dowodowej w opisanym zakresie powódka nie zadośćuczyniła obowiązkowi z art. 6 k.c., co nie może pozostać bez wpływu na wynik postępowania, zwłaszcza że mamy do czynienia z podmiotem reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika. Jednocześnie w ocenie Sądu przywołane przez powódkę uchwały Sądu Najwyższego mogłyby być przydatne, co najwyżej do wykazania samej zasady odpowiedzialności pozwanych za zapłatę należności związanych z dostawą energii cieplnej do wspólnej sieci z tym jednak zastrzeżeniem, że stany faktyczne, na kanwie których powstały te uchwały, nie są tożsame z analizowanym stanem faktycznym. Nie można bowiem pomijać, że uchwała z dnia 28 sierpnia 1997 r. wydana w sprawie o sygn. akt III CZP 36/97 dotyczy stanów faktycznych zaistniałych po wejściu w życie ustawy z dnia 1994 r. o własności lokali tj. stanów powstałych po 1 stycznia 1995 r., podczas gdy odłączenie lokalu pozwanych od wspólnej sieci centralnego ogrzewania nastąpiło najpóźniej w lipcu 1994 r., o czym świadczy treść pisma A. Ż. z dnia 12 lipca 1994 r. skierowanego do ówczesnego administratora budynku w (...), w którym wnosi ona o nienaliczanie jej opłat za dostawę energii cieplnej właśnie w związku z odłączeniem się od sieci centralnego ogrzewania. Względ na termin, w którym doszło do odłączenia lokalu pozwanych od sieci centralnego ogrzewania w ocenie Sądu czyni również niemożliwym sprostanie przez pozwanych wymaganiu powódki co do dysponowania przez pozwanych zgodą wspólnoty na odłączenie się od wspólnej sieci, skoro w czasie, gdy do owego odłączenia doszło, powodowa wspólnota jeszcze nie była zawiązana. Wobec powyższego Sąd stwierdził, że o ile pozwani co do zasady powinni uczestniczyć w kosztach utrzymania stanowiącej przedmiot współwłasności instalacji centralnego ogrzewania istniejącej w budynku położonym w (...), o tyle już przedstawiony przez powódkę materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie wysokości opłat przypadających na pozwanych z tego tytułu. Sąd wskazał też, że chociaż z uzasadnienia pozwu wynika, iż kwota dochodzona pozwem obejmuje jeszcze zaległości pozwanych względem wspólnoty z tytułu nieuregulowanych opłat za zużycie wody i odprowadzenie ścieków, to jednak na tę okoliczność powódka nie przedstawiła już jakichkolwiek dowodów i to w sytuacji, gdy z dowodów wpłat przedłożonych przez pozwanych wynika, że należności z tych tytułów zaspokajali w pełnej wysokości. Wobec tego Sąd uznał, że powództwo w całości nie zasługiwało na uwzględnienie. O kosztach procesu, na które w przypadku pozwanych złożyły się: opłata od pełnomocnictwa w wysokości po 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.200 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. opłaty za czynności adwokackie i ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z wyrażoną w przepisie art. 98 § 1-3 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przy czym, przez wzgląd na podzielnosc świadczenia pieniężnego, koszty te Sąd rozdzielił między pozwanych po 1/2.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości. Strona skarżąca orzeczeniu temu zarzuciła naruszenie:

1) prawa procesowego:

- art. 232 k.p.c., poprzez przyjęcie, że powódka nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, iż na pozwanych ciąży zaległość z tytułu kosztów utrzymania części wspólnych budynku oraz kosztów eksploatacji w tym energii cieplnej, zużycia wody i odprowadzania ścieków, podczas gdy powódka zaoferowała logiczne, wzajemnie uzupełniające się dowody w postaci szczegółowych zestawień sald, przypisów i zeznań świadka S. R., potwierdzających istnienie zobowiązań oraz ich wysokość;

- art. 233 § 1 i 2 i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na zupełnym pominięciu dla oceny sprawy, faktu braku zgody na odłączenie lokalu od funkcjonującej w bloku mieszkalnym sieci centralnego ogrzewania przez pozwanych, a w konsekwencji błędnym przyjęciu, zarówno na etapie subsumcji, jak i wyrokowania, że zaległość nie została udowodniona;

- art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c., poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału w celu ustalenia faktów mających znaczenie dla sprawy, tj. odmówienia mocy dowodowej zeznaniom świadka S. R., opisującym mechanizm obliczania należności za dostawę energii cieplnej i dokumentom dotyczącym zestawień kont 2009-2014 przedłożonych m.in. na okoliczność kształtowania się zaległości za poszczególne okresy rozliczeniowe, mimo że dowody te są wiarygodne, spójne i korespondują z resztą materiału dowodowego, co w konsekwencji skutkowało błędnym ustaleniem, iż wysokość należności nie została wykazana;

- art. 233 k.p.c. w zw. z art. 65 k.c., poprzez przekroczenie dyrektyw zasady swobody sędziowskiej w ocenie dowodu, tj. umowy z dnia 27 września 2002 r., skutkiem czego sąd błędnie ustalił, że umowa ta powinna być sporządzona w formie aktu notarialnego, podczas gdy pozwani nie kwestionowali formy tego dokumentu;

- art. 233 § 1 w zw. z art. 231, w zw. z art. 245 k.p.c., przez ich niewłaściwe zastosowanie oraz przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wynikające z dokonania ustaleń faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia w oparciu o treść pisma A. Ż. z dnia 12 lipca 1994 r. skierowanego do administratora budynku w (...), które posiada ograniczoną wartość dowodową i nie zostało w żadne sposób sprawdzone a którego analiza konieczna była dla ustalenia istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i dowolne wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków zeń nie wynikających a mianowicie, że nastąpiło odłączenie lokalu pozwanych od wspólnej sieci centralnego ogrzewania za zgodą administratora;

- art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przyjęcie, że powódka dochodzi tylko i wyłącznie zasądzenia zaległych kwot z tytułu centralnego ogrzewania oraz, że nie sposób uznać, że były podstawy do uwzględnienia na tej podstawie kwoty obejmującej zaległość pozwanych z tego tytułu, gdy w istocie powódka dochodziła również kwot obejmujących opłaty za zużycie wody i odprowadzanie ścieków, i przyjęcie że powódka musiała specjalnie wykazywać na jakiej podstawie doszło do zadłużenia pozwanych, podczas gdy było to wyszczególnione w przypisach zawartych w wezwaniach do zapłaty;

2) prawa materialnego:

- art. 5 k.c., przez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, co skutkowało udzieleniem ochrony prawnej działaniu pozwanych, pomimo że działanie to stanowi czynienie z przysługującego im prawa własności lokalu, użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego;

- art. 22 ust. 2 ustawy o własności lokali poprzez uznanie, że odłączenie pozwanych od sieci centralnego ogrzewania, nie wymagało zgody wyrażonej w formie uchwały;

- art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 1, art. 14, art. 15 ustawy o własności lokali poprzez ich niewłaściwe zastosowanie a w konsekwencji faktyczne pozbawienie powodowej wspólnoty mieszkaniowej przychodu w postaci zobowiązań pozwanego.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o: zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w całości; zasądzenie od pozwanych na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi i instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach wstępownia apelacyjnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji powódka rozwinęła podniesione zarzuty.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie przed Sądem II instancji, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki jest niezasadna.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy stwierdza, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia w podstawowym zakresie wymogi, o których mowa w art. 328 § 2 k.p.c., a w związku z tym podlega kontroli instancji odwoławczej w zakresie oceny merytorycznej prawidłowości tego orzeczenia.

Przechodząc do merytorycznej oceny zaskarżonego wyroku Sąd orzekający podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne, bez konieczności ich ponownego przytaczania. Uznaje również za prawidłową wywiedzioną na ich podstawie ocenę prawną.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy zgodnie z wymogami obowiązującymi w postępowaniu cywilnym zgromadził w rozpatrywanej sprawie materiał dowodowy, który następnie poddał wnikliwej ocenie odpowiadającej wymogom stawianym przez przepis art. 233 § 1 k.p.c., tj. regułom logicznego rozumowania, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów.

Powódka w rozpatrywanej sprawie wystąpiła wobec pozwanych, będących właścicielami lokalu mieszkalnego położonego w (...), z roszczeniem o zapłatę upatrując jego podstaw w stosunku zobowiązaniowym wynikającym z art. 6 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (j.t. Dz.U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 ze zm.). Z ustawy tej wynika, że opłaty uiszczane przez właścicieli poszczególnych lokali, będący członkami wspólnoty, dzielą się na koszty związane z zarządem nieruchomości wspólną, które zostały przykładowo wymienione w art. 14 ustawy, i koszty związane z utrzymaniem własnego lokalu członka wspólnoty, o czym z kolei mowa w art. 13 ust. 1 ustawy. Dalej z art. 22 ust. 3 pkt 3 powołanej ustawy wynika, że ustalenie wysokości tych opłat stanowi czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu, a więc do jej podjęcia wymagana jest uchwała właścicieli lokali.

Z art. 6 k.c. wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten rozstrzyga zatem na kim, w razie sporu między stronami stosunku cywilnoprawnego, spoczywa obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozostaje on w ścisłym związku i tłumaczony jest w powiązaniu z przepisami kodeksu postępowania cywilnego normującymi reguły dowodzenia. W myśl art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Uwzględniając powyższe unormowanie Sąd Okręgowy wskazuje, iż w kontekście roszczenia powódki faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy była kwestia jego wysokości. Z wymienionego faktu jako przesłanki zasadności roszczenia powódka wywodziła bowiem skutki prawne. Oznacza to, iż ciężar udowodnienia tego faktu spoczywał na powódce, która dla jego stwierdzenia winna wskazywać dowody.

Po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że powódka nie sprostала powyższemu obowiązkowi procesowemu. Powódka wywodziła,

iż jej roszczenie wynosi w sumie 8.349,33 zł. Z kolei pozwani kwestionowali te roszczenie wnosząc o oddalenie powództwa. W ocenie Sądu orzekającego powódka nie przedstawiła w tym zakresie takiego materiału dowodowego, który udowodniłby jej twierdzenia. Przedstawione zaś przez powódkę dokumenty w postaci analizy zestawienia konta pozwanych i uchwała nr (...) z dnia 24 lipca 2002 r., a także dowód ze źródeł osobowych - nie były dostateczne. W wymienionej uchwale został ustalony sposób rozliczania kosztów centralnego ogrzewania w lokalach w których odłączono grzejniki (k. 164), a więc na jej podstawie można jedynie stwierdzić, że pozwani mieliby ponosić 20 % kosztów pełnej odpłatności za centralne ogrzewanie. Jednakże brak jest dowodów pozwalających ustalić wysokość pełnej odpłatności za centralne ogrzewanie, a dowodów dotyczących centralnego ogrzewania całej Wspólnoty. Jeśli chodzi o pozostałe koszty, których pokrycia domagała się w niniejszej sprawie powódka, to nie przedłożyła ona żadnych uchwał, z których wynikałoby w jaki sposób należy rozliczać te koszty. Brak również Natomiast dowodu z dokumentów źródłowych w postaci uchwał nie mógł zastąpić dokument prywatny w postaci analizy zestawienia kont pozwanych i który był kwestionowany przez stronę pozwaną. Tym samym dowód ten nie mógł stanowić miarodajnej podstawy ustalenia w tym zakresie roszczenia powódki. Zatem brak było podstaw, aby na podstawie takiego materiału dowodowego Sąd mógł uwzględnić w jakikolwiek części żądanie pozwu. Zatem podniesione w powyższym zakresie zarzuty powódki nie są zasadne.

Kolejno Sąd Okręgowy zwraca uwagę, iż zarzut naruszenia art. 5 k.c. może mieć jedynie charakter hamujący, czego apelująca zdaje się nie dostrzegać, bezzasadnie upatrując w jego treści podstawy do uwzględnienia dochodzonego w niniejszej sprawie przez nią roszczenia.

W następstwie powyższego Sąd Rejonowy słusznie przyjął, iż powódka nie wykazała dochodzonego roszczenia. Zatem nie było podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku.

W świetle powyższych rozważań Sąd Odwoławczy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku na podstawie o art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Z art. 108 § 1 k.p.c. wynika, że sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Cytowany przepis wyraża podstawową zasadę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania - odpowiedzialności za jego wynik. Mając powyższe unormowanie na względzie Sąd Okręgowy wskazuje, iż w rozpatrywanej sprawie apelacja powódki okazała się w całości niezasadna, a więc to ona jest w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. stroną przegrywającą sprawę w postępowaniu apelacyjnym. Zatem wobec złożonego przez pozwanych żądania zwrotu kosztów tego postępowania, to powódka winna zwrócić im solidarnie przedmiotowe koszty. Na koszty te złożyło się wyłącznie wynagrodzenie reprezentującego pozwanych adwokata w wysokości 600 zł, które przy uwzględnieniu wartości przedmiotu zaskarżenia, zostało ustalone na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 4 oraz § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013 r. poz. 461).